

Кръстьо Станишев

Войната на лястовичката
Ласка

Дългото пътуване вече свършваше.

Ласка си почиваше, кацнала на телеграфната жица, до самия телеграфен стълб, отделена от другите лястовички, които радостно и припряно си бърбеха.

Хе – отреща, между двата хълма, проблясва реката. Там е тихото селце, където е старото родно гнездо. Ще си почине малко и ще отлети сама...

Така си мислеше лястовичката Ласка.

По-добре да се отдели от другите. Ще пристигне сама, защото там я очакват.

Там беше старата селска къща, под чиято стряха висеше старото родно гнездо. Там живееше Стария писател, напуснал шумния и димен град, за да размишлява сред тишина и спокойствие, сред тишина и спокойствие да съчинява своите книги. Тъкмо той ѝ измисли това име – Ласка.

– Добро утро, ласкаво същество! Ти си истинска ласка! – Така я поздравяваше сутрин рано Стария писател, когато нейното цвъртене заогласяше двора.

Ласка знаеше, че той я очаква.

„Ще си почина и ще отлети сама!“

Помисли си и го стори.

Веднага забеляза старата къща.

Прясно варосана, тя се белееше точно над завоя на малката река. Сърчицето на лястовичката затупка още по-бързо.

Още няколко мига – и тя кацна на покрива на портата.

Никой не я посрещна. Къщата мълчеше. Портата беше заключена. Само една непозната врана стоеше там, кацнала на неподвижния ветропоказател, закован върху покрива на къщата.

Ласка се зачуди. А после се уплаши.

Прелитна към гнездото си и мигом се отдръпна назад. Кацна отново върху покрива на портата.

„Да не съм сбъркала къщата?“

Позамисли се и веднага си отговори сама: „Не, не съм...“

Но когато пак прелетя до старото гнездо, оттам внезапно изскочиха три рошави врабчета и закрепяха:

– Махай се! Махай се!

Тя се отдръпна уплашена и застана на старото си място върху покрива на портата.

Врабчетата не спираха да крещят, кацнали на стряхата над

гнездото:

– Махай се! Махай се! Какво зяпаш? Какво зяпаш?...

– Но аз живея тук! Това е моето гнездо! – смутено извика Ласка.

– Махай се! Махай се! Не е твое! Не е твое!... – дружно крещяха трите врабчета.

– Как да не е мое? – възмути се лястовичката.

– Махай се! Махай се! Наше е! Наше е!... Ма-хай-се! Ще те из-къл-вем! – изскандираха те и политнаха към нея да изпълнят заканата си.

Ласка побягна и кацна високо на неподвижния ветропоказател, там, където стоеше безмълвно непознатата врана.

Трите рошави врабчета направиха кръг и се върнаха в гнездото, откъдето долиташе неразбираемото им бърбене.

– Ох, какво да правя сега?... – прошепна обърканата лястовичка. – Те ми заграбиха гнездото!...

Непознатата врана я погледна, но не каза нищо.

Но Ласка беше смело и неотчайващо се същество.

– Ще си направя ново гнездо!

Извика и веднага излетя.

Непознатата врана кимна одобрително.

* * *

Цял ден се труди лястовичката Ласка. Носеше сламки и клечици, слепваше ги с кал, отиваше и се връщаше, дордето – далече от старото гнездо, на другия край под стряхата – се появи новото гнездо.

Но когато кацна на неподвижния ветропоказател, от старото гнездо излетяха отново трите врабчета, закръжиха около новото гнездо и Ласка видя изумена как едно нахално врабче се мушна в нейното ново жилище.

– Махай се! Махай се! – крещяха другите две нахални врабчета и продължаваха да кръжат около новото гнездо.

– Ах, какво да правя? Защо ми заграбват и новото жилище? Какво съм им сторила? – заоплаква се лястовичката и от малките ѝ тъжни очи закапаха сълзи.

Тогава непознатата врана се обади:

– Не плачи! Стоях тук и видях всичко. Ти си добра и трудолюбива, но си сама! А те са мързеливи и нахални! Няма нищо общо с Ванко!

– Кой е този Ванко? – попита разплаканата лястовичка.

– Ванко е градски врабец! Беден, но честен! По-скоро ще умре от глад и студ, но няма да посегне на чуждо!... А тези тук са мързеливи и

нахални, от онези, дето обичат все на чужд гръб...

– А ти коя си? – попита Ласка.

– Аз съм Коминка! Понякога ме наричат Справедливата врана. И аз като Ванко живея в града. Дойдох тук, за да те посрещна!

– Да ме посрещнеш ли? Че откъде ме позна ваш?

– За тебе ми разказа твоят добър приятел, Стария писател, който живее в тази стара селска къща.

– Но къде е той сега?

– Замина за града. Трябва да отнесе днес в издателството книгата, която написа, докато те нямаше. Една нова книга за децата! Поръча ми да те посрещна. Добре, че дойдох навреме, за да ти помогна!

– Благодаря ти! Но... как можеш да ми помогнеш? Нали ги виждаш какви са?...

– Виждам и знам как мога да ти помогна!...

Справедливата врана Коминка се надвеси над лястовичката Ласка и ѝ зашепна на ухото...

Беше тихо. Нахалните и мързеливи врабчета се спотайваха в новото гнездо.

Ласка кимна и излетя към реката...

И започна бързо да носи сламки и клечици и да ги слепва с кал. Но този път лепеше сламките край входа на новото гнездо. Нахалниците се спотайваха вътре. Входът бързо се стесняваше. Освен че бяха нахални и мързеливи, трите врабчета бяха и глупави.

Когато Ласка долетя за десети път, една рошава глава едва успя да се подаде навън:

– Хей! Какво правиш тук?

Ласка кацна на стряхата и не отговори.

– Хей! Искаш да ни зазидаш ли? Чакай!...

– Няма какво да чакам! – прекъсна го лястовичката. – Нямам време! След малко всичко ще бъде свършено!

И отново литна към реката.

Мигновено от гнездото се измъкнаха едно след друго трите нахални и мързеливи врабчета. Измъкнаха се, а не излетяха, защото входът на новото гнездо се бе така стеснил, че те едва промушиха през процепа дебелиите си коремни.

– Да бягаме! Да бягаме! – уплашено закрещяха трите. И без да дочакат завръщането на Ласка, шумно отлетяха в неизвестна посока.

Миг след тяхното бягство тя пристигна и кацна на неподвижния ветропоказател.

– Всичко е наред! – рече Справедливата врана. – Войната свърши! Те са не само нахални, но й страхливи. Повече никога няма да се завърнат тук!

– Но на мене не са ми нужни две гнезда! – каза лястовичката.

– Повечето си е винаги повече! – мъдро я прекъсна Справедливата врана.

– Не искам да живея сама! Не искам да живея отделена от другите!...

– Дружното си е винаги дружно! – още веднъж мъдро я прекъсна нейната спасителка. – А сега ще ти кажа „довиждане“! Войната свърши! Свършва и денят, а градът не е съвсем наблизил!

– Аз... Аз... искам... да... – започна развълнувана Ласка.

– Недей да ми благодариш! – за трети път я прекъсна Справедливата врана. – Преди да се мръкне, ще пристигне автобусът, а с него и твоят добър приятел, Стария писател. Няма да бъдеш сама. А щом си решила да предоставиш другото гнездо на някое бездомно същество – нали не искаш да живееш вече сама? – няма да се безпокоя за тебе! Нахалните страхливци побягнаха и няма да се върнат никога! Но запомни: срещу такива трябва да се борим! Борбата си е винаги борба! – мъдро заключи Справедливата врана Коминка, размаха криле и бавно излетя над старата селска къща.

Лястовичката Ласка стоеше на неподвижния ветропоказател, гледаше как тя се смаява сред свечереното небе и си помисли: „Трябва да запомня думите на Справедливата врана... Трябва да запомня за цял живот тези думи...“

КРАЙ

© Кръстьо Станишев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9207>]